

Видається
з квітня
1999

www.kolega.kiev.ua

КОЛЕГА

#3(16)
листопад
2000

ОФІЦІЙНО

Про заходи щодо врегулювання і поліпшення атмосфери стосунків міжстудентами і працівниками НаУКМА.

В газеті "Колега" №2 (15) було опубліковано статтю Тетяни Ніколаєвої "Куди шлив Титанік?". На мій погляд, у статті є багато питань, які справді реальні і які колектив управління університету не може не взяти до уваги.

Тому наказую:

1) Деканам і керівникам нижче вказаних підрозділів обговорити статтю на засіданнях підрозділів і подати свої пропозиції щодо вирішення проблеми декану студентів не пізніше ніж через два тижні після виходу цього розпорядження.

2) У п'ятиденний строк декан студентів має узагальнити ці пропозиції і на їхній підставі подати своє бачення вирішення проблеми першому віце-президентові.

3) Відповідальність за виконання цього розпорядження покласти на віце-президентів, деканів, завідуючих кафедрами, керівника зведеного відділу АГД, керівника житлового відділу, головного бухгалтера, керівника планово-фінансового відділу.

4) Контроль за виконанням цього розпорядження покласти на першого віце-президента М. Т. Брика.

Президент НаУКМА
В. С. Брюховецький

У номері:

Потойбічний світ лівих.....	2
Руки геть від деканату!.....	2
В гостях у Президента.....	3
Голос з Титаніка.....	4
За напіввільну Україну!.....	5
Бурса в облозі.....	6

Editorial

Зовсім несподівано для нас попереднє число викликало бурхливу реакцію. Раптом, коли минуло близько двох тижнів з часу його виходу, знайомі почали питати, що ми там такого написали. Згодом приміщення редакції та журналістів "Колеги" почали атакувати охочі прочитати №2(15). Як з'ясувалося, причиною шаленого зростання нашої популярності було розпорядження В.Брюховецького (друкується поруч). Згодом були лист директорки бібліотеки та студентів ФЕНу (на стор. 4 і 2)

Від деякого з посадових осіб доводилося чути висловлювання типу "ви друкуєте суцільний негатив", "газету не хотілося брати до рук" (але ж прочитали!), "раніше ми "Колегу" поважали, а тепер..." Багато хто сприйняв статтю Тані Ніколаєвої ледь не як особисту образу (при тому, що багато хто казав про бездоказовість авторки та відсутність конкретних фактів).

Від багатьох колег-студентів доводилося чути схвальні відгуки про "Титанік" (соро, мабуть, доведеться робити його перевидання, а Т.Ніколаєвій винести подяку із занесенням в трудову книжку), наводилися також численні приклади з власного сумного досвіду спілкування з деякими працівниками Академії. Дізналися ми також і зовсім зворушливу історію про те, як після декількох невдалих спроб отримати "банальну" довідку про навчання в НаУКМА (через брак часу та надзвичайну заклопотаність методистки), через кілька днів після Розпорядження президента до студентки, яка вже втратила надію, із пропозицією видати довідку звернулася сама методистка.

І, нарешті, з приводу пропозицій "Колези" припинити критиканство і почати робити щось самим для виправлення існуючих недоліків. Взагалі кажучи, участь журналістів у "зміюванні життя" (грубо кажучи, у політиці), ставши нормою для сучасної України, в розвинених демократичних суспільствах сприймається як аномалія. Ми вважаємо Академію спільнотою досить демократичною і здатною до саморозвитку. Своєю ж функцією в ній ми бачимо у створенні поля для обміну думками та вільного висловлювання думок. Поки-що у нас є бажання витратити на це свій час, свої кошти та своє натхнення. А за кожен пропозицію допомоги будемо вдячні.

Українські ліві: відверто про потойбічне

Стас Шумлянський

Презентація монографії "Українські ліві: між лєнінізмом і соціал-демократією", що відбулася 10 листопада, проходила у вцент заповненій Конгрегаційній залі за майже повної відсутності ЗМІ. Проте з виступами народних депутатів Олександра Мороза, Георгія Крючкова та Валерія Мішури, філософа Мирослава Поповича, політолога Михайла Погребінського та інших не менш відомих осіб. Серед чотирьох авторів книги троє – викладачі НаУКМА (О.В.Гарань, О.М.Майборода та В.Є.Хмелько).

Мета авторів, як її сформулював професор Гарань, полягала у створенні якщо й не об'єктивного, то п р и н а й м н і об'єктивістського дослідження історії, сучасного стану та перспектив лівих партій (передусім, соціалістичної, комуністичної, селянської та прогресивно-соціалістичної).

Незважаючи на критику окремих місць книги, оцінка її виступаючими була в цілому схвальною. Зокрема, Георгій Крючков, один з героїв книги, по-своєму зрозумів мету дослідження ("автори хотіли торкнутися гострих, в тому числі потойбічних проблем"), оцінивши сам факт її появи як *Вчинок*. Валерій Мішура, продовживши тему, сказав, що написання книги

про лівих "в атмосфері чорного антикомунізму було бахвальством якимось".

Як справедливо зазначив Мирослав Попович, "є речі, в середині яких ми всі повинні бути". А відмінність у поглядах не повинна сприйматись як ознака ворога. На цій презентації, до речі, найбільше враження на мене справив вже згадуваний Георгій Корнійович Крючков. Звиклий сприймати безапеляційність, безкомпромісність та, даруйте, невисокий інтелектуальний рівень як неосдінні риси українського комуніста, я з подивом для себе відкрив розважливу, інтелігентну та мудру людину,

світлина ВЗГ НаУКМА

чисе володіння мовою, як зауважив хтось поруч мене, може бути прикладом для багатьох наших "ура-патріотів". А його фраза "це поза вчорашній, плюсквамперфектний підхід" викликала у залі гул поваги.

Що ж стосується самої книги – її варто прочитати. І скласти власну думку про те, яке місце ліві займають у сучасному житті українського суспільства, а також спробувати спрогнозувати їхню подальшу долю в українському політикумі.

Ті, хто зацікавився книгою, можуть встигнути придбати її у видавництві "KM Academia". З 1000-го накладу, здається, ще дещо залишилося.

реакція

Редакції газети "Колега"
Студентів третього курсу
економічних наук

Спростування

Ми, нижченаведені студенти, звертаємося до редакції газети "Колега" та п. Тетяни Ніколаєвої з проханням виправити неточність, яку було допущено в статті "Куди плив Титанік?". Думки щодо цієї статті є особистим правом кожного, але ми вважаємо, що безпідставно ображати людей авторка не має права і як репортер не може подавати фрази, які можна витлумачити порізному. Хочемо зауважити, що робота економічного деканату абсолютно відповідає

нашим вимогам та побажанням, а проблеми, з якими ми звертаємося, співробітники завжди прагнуть вирішити якнайкраще. Тому просимо у майбутніх випадках звертати увагу на двозначність певних фраз та можливість невинних людей постраждати від схожих ситуацій.

10 листопада
Студенти факультету економічних наук: Медвідь З., Кравець І., Гармель К, Савченко Н. та інші (всього 21 підпис).

«Ми наведемо порядок»

інтерв'ю з Президентом НаУКМА В.С.Брюховецьким

Про «Медіа Академію»

«Колєга»: В останньому номері ми вміщували інформацію про ідею створення інтернет-довідника «Медіа Академія» та Могиланського Медіа клубу. Яка Ваша думка про це?

В.Б.: Це дуже добра ідея. Це треба робити... Я бачу ваше зацікавлення. Включайтеся в цю роботу. Якщо ви хочете бути журналістами, то ви теж зацікавлені в тому, щоб ця програма була.

[Мова йде про магістерську програму з журналістики. Докладніше про це - у продовженні інтерв'ю з В'ячеславом Степановичем, яке ви побачите у наступному числі нашої газети]

Про академічні ЗМІ

В.Б.: Так що, як тільки в нас буде декан, я спрямовую до «Колєги». Може, якось і «Колєгу» робити більшою... Я думаю, якщо ми закрутимо з факультетом, то треба робити нормальну газету. Спершу нехай це буде всередині Академії, а взагалі треба робити газету загальноукраїнського масштабу, яка буде звідси виходити. Так, як ми, скажімо, той самий журнал «Кіно-Театр» видаємо, який сьогодні вже й за кордоном відомий. Все починалося зі студентської ініціативи: це студенти написали перші статті. Вони почали з гранту, бо вони до мене прийшли й кажуть: «Хочемо видавати журнал». Я кажу: «подавайтесь на Фонд «Відродження». Вони подалися, пройшли успішно, їм, здається, на три номери дали гроші, потім знайшли співзасновників, якусь техніку. Давайте будем думати, що робити, бо, думаю, що факультет журналістики без газети - це нонсенс. Це буде вже схоластичне навчання якимось речам.

«Колєга»: Чи є у Вас якісь професійні зауваження щодо газети «Колєга»?

В.Б.: Це, звичайно, непрофесійна газета, але якщо говорити, що це роблять непрофесійні журналісти, то це є о'кей. Що мені, наприклад, імпронус, - отака стаття, як «Куди плив Титанік?»

Про «Титанік»

Вона не дуже приємна для мене, але багато що тут є. Хоча, звичайно, не все тут є так, як воно є.

Я, наприклад, поговорив би про те, а чи студенти не змінилися порівняно з тим, які були студенти перші роки?

Студенти

...на моє глибоке переконання, - змінились. Тому що тоді приходили люди, які йшли у невідому Києво-Могиланську Академію. Тепер же буває так, що влітку оці п'ять телефонів дзвонять одночасно і на всіх д्रोгах говорять, що є геніальна дитина. І всім я відповідаю, що є тести. Наживаю ворогів, і потім починаються всі ці історії... Мені вже намагалися пояснювати, що от якби інакше поводився, той фінансування було б краще, і все було б. Мені ще в університеті казали, що якби я діяв за принципом «Покірне телятко двох маток ссе», все було б дещо інакше. Але так ми жити не будемо, бо тоді не буде Академії. А так, звичайно, і студенти є, на жаль, зараз такі, що, я думаю, Академія без них би обійшлася.

Але як їх відібрати? Між іншим, усі ви проходили тестування. Бачите, з одного боку, це велике благо, що в нас є формалізоване тестування, яке перевіряється машиною, але є така річ, яку треба подолати. Формалізовані відповіді не дають можливості зрозуміти, чому ця людина прийшла сюди взагалі, і що ж у неї є. Фактично, ми перевіряємо суму знань і вміння швидко працювати, що теж важливо, звичайно. От якби у вас були якісь ідеї: а що треба додати до цього тесту, щоб виявити все ж таки внутрішню сутність людини, тому що я бачу, що сьогодні йде дуже багато студентів досить прагматичних... Треба бути прагматиком. В сучасному світі це, мабуть, необхідно, але це прагматизм чисто для себе, не для якоїсь справи, що теж не виключається. І шороку збільшується кількість таких студентів, тому що це стало модно, це стало престижно.

Підстави для оптимізму

...Я думаю, ми наведемо порядок. Як мене заспокоює моя дочка, яка цього року стала студенткою магістеріуму: «Тату, ти не знаєш, що таке Університет Шевченка, тому тобі й здається, що все це погано».

матеріал підготували
Лєся Лажєвська та
Дмитро Губенко

«І знов пливе корабель...» (ремарки до ремарок «Куди плив Титанік» та «Атмосфера свята»)

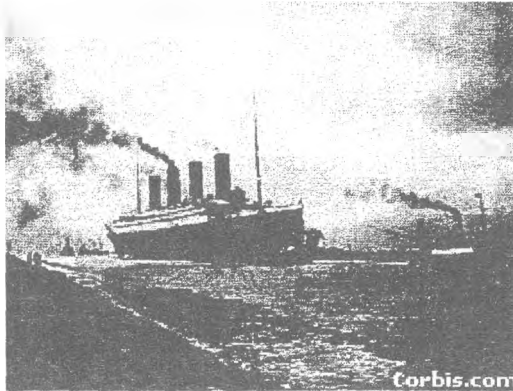
Тетяна Ярошенко, директор Наукової бібліотеки НаУКМА

«Дух свободи та ентузіазму» - це не лише ваші права, шановні студенти. Це, передусім, обов'язки, найсвятіший та найпочесніший з яких - бути гідним звання студента славетної Академії. Серед низки цих обов'язків - шанобливе ставлення до Альма Матер, до її стін, до працівників, які створюють вам умови для навчання. Вас десь не вислухали? Не допомогли? Не відкрили двері? Образили? Це, без сумніву, потребує втручання і виправлення, якщо у вас є конкретні факти. На мій погляд, більшість ваших скарг виникає за причини простого нехтування

(або незнання) певними правилами та нормами поведінки - Статут Університету, Положення про підрозділи, Правила користування тощо, зрештою елементарними правилами культури поведінки. «Мені потрібно!», «Мені гак зручно!», «Ви працюєте для нас!» - це найбільш вживані «аргументи». Потрібно взяти з читальної зали на кілька днів (або й на місяць - рік!) єдину книжку, за якою всі інші стоять в черзі. Хочеться вирвати кілька сторінок з книжки, бо дуже потрібно. Хочеться поспівати в бібліотеці, розмалювати стіну чи попити пива на плацу. Хочеться ствердити себе в лідерстві і отримати певні привелесі (приміщення, техніка, звільнення від сплати, право випускати газету та розвішувати її на людних місцях...). Хочеться сфотографуватися на Сквороді - бо ж «чистий Скворода» - це яскраво!, а ось «Чисті стіни в університеті» - вибачте - є ж прибиральниці. «Принеси вазонку в КМА» - чим закінчилося? Хоча б одну квіточку в читальну залу...

Де ваша думка і дія у дійсно розумних речах? Організувати дешевий fast food в університеті, бо «м'ясо з ананасом» кусається. «Студентська поліція» - чи назвіть по-іншому - це порядок в університеті, зокрема, на дискотеках чи й на тому ж Дні академії... Як до речі і в гуртожитках - це ж ваш Дім! - адміністрація щороку шукає можливості аренди гуртожитків, і, на жаль, є відмови, коли лише чують, що це не просто студенти, а студенти Могилянки. Соромно? Мені

так. Поселення в гуртожиток, до речі, це теж ваша справа! Ініціативна група старшокурсників - не вимагаючи звільнення від сплати! - відпрацьовує це в серпні, не покладаючись лише на 1-2 працівників житлового відділу. І порушень не буде,

і старшокурсники одразу познайомляться з першокурсниками, попередять, порадять, допоможуть... Студентський Копі-центр - 1-2 комп'ютери, принтер, сканер, ксерокс + папір за власні кошти + запис на певні години - і проблеми з набіром рефератів чи роздруковками дещо знімуться.

Атмосфера свята - створюється вами,

насамперед, шановні, а не для вас. Не вистачило пива і куліша? Чи хтось прийшов до ідальні з пропозицією варити куліш і розливати пиво? Чи побігати по спонсорах, щоб вистачило грошей на пиво? «Бруд в туалеті» - без коментарів. Ваше зневажливе «Нічого особливого, наступного року не прийдемо» - величезна образа всім працівникам академії, які приклали зусиль, щоб створити свято. Хай для себе, якщо ви не вважаєте себе членами моголянської родини.

Маразм дійсно тихий та липкий. Він просочується також зі споживацького чи байдужого ставлення до життя - з одного боку «Нас образили в канцелярії (на кафедрі, в бібліотеці) - «список можна продовжувати», з іншого - бруд в туалеті (в коридорі, на плацу, в гуртожитку - список можна продовжувати). Можна «плисти» поруч, можна плисти разом, можна бути в команді, а можна й в пасажирах. Можна писати «ремарки до ювілею», а можна й докласти власних зусиль до ювілею. І не тільки до ювілею.

Єдине, що не дає переваг песимізму - те що вас, краших, розумних, здібних і вихованих - тих, яким не байдуже, тих, які і не «анархисти», і не «раби» - більше У них - наша робота. Наші мрії, які, безумовно, справляться.

«Команда корабля не має права на розслаблення», - це так. То Ви в команді, чи серед пасажирів - лінивих думкою та душею?»

За напіввільну Україну!

Стас Шумлянський, Ромко Гавриш

Нещодавно на запрошення директора Центру досліджень національної безпеки Олексія Гараня НаУКМА відвідав президент всевітньо відомої організації Freedom House Адріан Каратницький.

Як відомо, Freedom House (FH) робить щорічні звіти про стан демократії в країнах світу. Виходячи з таких критеріїв, як наявність вільних виборів, рівень розвитку партій, свобода ЗМІ, захист національних меншин, вплив військових у країні та деяких інших - усі країни розподіляються на *вільні*, *частково вільні* (вони ж, як дотепно зауважив хтось із присутніх, частково невільні), та зовсім *невільні*. Згідно з методологією FH, вільні вибори – це той критерій, що відрізняє напіввільні країни від зовсім невільних. Саме через наявність вільних виборів до другої групи належать такі країни, як Росія, Туреччина, а також, Україна.

Говорячи про останню, пан Адріан відзначив регресування свободи в країні, починаючи з середини 90-х. На його думку, теперішній режим в Україні можна назвати квазітоталітарним, а деякий рух у напрямку до “несвободи” (як, наприклад, зменшення свободи ЗМІ) на думку президента FH викликаний найбільше економічними чинниками.

Ми попросили пана Каратницького прокоментувати характер тих процесів, які відбулися після зміни керівництва країни у середині 90-х, наскільки вони були неунікненними та природними і, виходячи з цього, яким може бути ймовірний перехід нашого суспільства до “свободи”. Зупиняючись на цих питаннях, Адріан Каратницький зазначив, зокрема, що “замкнута каста правителів” склалася ще за часів Леоніда Кравчука, що теперішня Банкова, яка на початку правління президента Кучми була дещо “оздоровлена” приходом молодого “комсомольської” еліти, тепер всього лише повернулася в свій попередній стан.

У звіті Freedom House за попередній рік Україна займала середнє місце у своїй групі (рівень свободи у нас в 1999-му році, за оцінками FH, був на рівні Бангладешу, Грузії та Нігерії). Звіт за рік теперішній має з'явитись десь в кінці грудня. Якщо рівень політичних репресій в Україні за цей рік буде оцінений експертами цієї організації як такий, що не змінився, в Україні є всі шанси залишитися серед частково вільних країн – оптимістично зауважив пан Адріан. Щодо ж стосується перспектив, то президент Freedom House висловив припущення про майбутню

відкритість України щодо інших країн, а також її майбутній помтуп до демократії та свободи.

Чи справдяться прогнози науковця, і чи не видає пан Адріан, як і багато нас, українців, бажане за дійсне – знатимемо зовсім скоро.

Те, що Україна справді не є вільною країною, сумніву у нас не викликає. Але ми все ж таки вирішили поцікавитись, які саме критерії вплинули на таку оцінку, і завітали на сайт www.freedomhouse.org. Не зважаючи на виданий 1994 року досить прогресивний закон, як вважають експерти цієї авторитетної організації, в Україні існують норми, що встановлюють кримінальну відповідальність за образу президентської честі та гідності, а більшість преси та телебачення контролюється пропрезидентськими групами. Цікаво, що як обмеження свободи американські експерти розглядають (несподівано для багатьох з нас, звиклих і до менш невинних речей) також законодавчу вимогу реєстрації демонстрації не менше як за десять днів до її проведення, а також, незважаючи на деклароване право вільного пересування країною, наявність обов'язкової реєстрації на місці мешкання та постійної роботи, відсутність якої (реєстрації) позбавляє соціальних виплат. Окрім цього, звісно, наша приватна власність підрушується податковими законами (що ми все ж таки помічасмо час від часу), а половина нашого потенційно величезного валового національного продукту є в тіні. Але це нічого: головне що є, а там вже якось саме собою звідти вилізе.

P.S. Найяскравішим свідченням стану українських ЗМІ була повна їхня відсутність на цьому заході. Чи то тема лекції “Рівень свободи в Україні” не є актуальною, чи то переддень колишнього свята завадив, але наша газета була єдиним засобом масової інформації, присутнім у залі.

Куплю протигаз, або Адміністрація Академії навчає спудеїв виживанню в складних умовах

“Якщо швидко одягти протигаз,
то миттєва смерть
наступає не одразу»
(народна мудрість)

Маркіян Перетятко

... вони продиралися крізь димову завісу, очі видало хлором і, здавалося, щось угаде ім на голову, або в кращому разі, вони через щось перечепляться і впадуть обличчям в запорошене навмання ...

Це не сценарій бойовика чи якогось “ужастика”, а наші умови навчання (не бойового) в академічному корпусі № 9.

Активний ремонт руїн Бурси збігся зі стартом семінарських занять. Тепер у нас семінари проводяться під акомпанемент

стукотіння відбійних молотків і роботи машин на будівництві неподалік.

Апогею цей бедлам сягнув, напевне, у середу, 22 листопада, коли будівельники посеред 6-ої пари вимкнули світло, і всі вибиралися з руїн другого поверху за допомогою запальничок.

Народ ласться – чимало з нас внесли благодійних внесків уже на \$10 тис.

Умови ж навчання хіба для малярів – теж непоганої професії – тільки теоретичні заняття не проводять.

3 нотатника «Колеги»

ЩОМІСЯЧНА
СТУДЕНТСЬКА ГАЗЕТА
«КОЛЕГА»

Головний редактор
Дмитро Губенко
Голова Редакційної
Ради

Стас Шумлянський
Редакція:
Леся Лажевська,
Тетяна Ніколасеа,
В'ячеслав Западнюк,
Дмитро Горшков,
Віктор Шиманський,
Ольга Тимченко

При використанні наших
матеріалів посилання
на газету обов'язкове.

Редакція може не
поділяти думки авторів.
Відповідальність за
достовірність
наведених у статтях
фактів несуть автори
публікацій.

Наша on-line версія:
www.kolega.kiev.ua
(гостині безпеченце
IREX ProMedia)

Адреса редакції:
Київ, Іллінська 9,
к.105/1
телефон 4164549
kolega@ukranla.com

Наклад
100 примірників

© Колега

- Ваш погляд засвідчує, що там є думка.
- Особливих пошуків витратити не прийдеться.
- ...батьків, сестер... я маю на увазі діди.
- Якщо неясно, хто такий Цезар Борджіа, я можу проілюструвати...
Тільки тримайтеся за стільці.
- Запишіть собі - потім висміється.
- Треба налагодити безперебійне надходження тіл до аудиторії.
- Комуністична ідея: ніхто не робить, не їсть, не п'є і всі живуть.
- Америка була вкрита густою мережею злиднів.
- Один на один, тобто мирним шляхом.
- Складнощі з проблемами збуту товарів.
- Обрані на демократичній основі вожді племен.
- Первісна демократія - це стадність.
- Радянські політики займалися цим [міжнародними відносинами] під ковдрою.
- Примус - це «принужденіє», а не той прилад, про який ви подумали!
- В одному африканському племені, яке славилось своїм канібалізмом, якось сталося так, що з'їли всіх старих людей.
- Якщо ви не зрозуміли, це елементарно.
- У ескімосів такі суворі умови, що вони не можуть обійтись без жінки.
- Я хотів би вам загострити вашу увагу.
- В цій книзі показано розвиток України від мавпи до Кучми.
- Статистика вказує, що є така хвороба СНІД.
- СНІД передається через кров та інші слизисті оболонки.
- Це як у мурашнику: мураха, мураха, мураха, а керує всім одна людина.
- Я раніше думав, що люди - це згустки молекул, а виявляється, треба вас берегти.
- Німецькі багнети, звичайно ж. повинні були харчуватись.
- Релігія дуже сильно впливає на розподіл соціальних ролей - так само, як у нас, так і в інших племенах.
- Дитина починає конкурувати за увагу батька протилежної статі.
- Почекайте годинку - і я вас відпущу до бісової Галі!
- Друга світова війна охопила вісімдесят відсотків земної кулі населення